

леята си. Херцогътъ бѣ бледенъ, брадичката му приличаше на гжба. Той тръпнѣше цѣлъ и се мъчеше да се усмихне, ржцетъ му търсѣха нѣщо въ джобоветъ. Отведнажъ той се изправи: — Вий сте подлецъ, прошепнаха начервенитъ му устни — следъ това той хвана дрѣжката на тънката си шпага. Но, Ибрахимъ Хасанъ не му даде време, — той грабна съ коравата си ржка извадената наполовина шпага и я пречупи заедно съ ножницата. Херцогъ де Сентъ-Обри се подхлъзна, никой не му дойде на помощъ, жълтата му перука бѣ се измѣстила. Въ критичния моментъ той се изтръгна все пакъ, коприната на пояса му пропука; въ ржката на Ибрахимъ Хасанъ остана жалкъ трофей, сякашъ цвѣте, изтръгнато съ коренитъ. Въ позата на херой, Ибрахимъ Хасанъ спрѣ неподвиженъ, очитъ му искрѣха огнь, шалваритъ му бѣха раздиплени драматично; той шепнѣше непонятни арабски клетви.

Тогава маркезе ди Буоновенте се изви като сѣнка и приближи съ дребни стѣпки, сякашъ танцуваше; после той се поклони, размахна слабата си ржка и съ всичката си сила удари отведнажъ една плѣсница на Ибрахимъ Хасанъ. Звукътъ бѣше великолепенъ, кандеабритъ мигнаха, въ дъното на огледалата се метна още една плѣсница, пресѣчена съ сѣнка отъ дантели. Маркезе ди Буоновенте се поклони на всички съ серафична усмивка и изчезна сжщия мигъ задъ една колона. Ибрахимъ Хасанъ не мръдна.

Той остана съвсемъ неподвиженъ съ прострѣни ржце, въ прѣститъ му се сплетоха разкжсанитъ